

vers istenről

az én istenem furcsa isten
mindenkinek van istene
mindenki önmaga teremti
valahogy el van ővele
ha összevesznek jól leszidja
ha módja volna megveri
mi összeülünk néha ketten
eljátszogatunk olvasunk
morcos pálinkát iszunk olykor
és minden este meghalunk
és feltámadunk kakasszóra

mindenkinek van istene
mindenki isten maga is
mindenki önmaga teremti
mindenki önmagát teremti
s megfér vagy nem fér meg vele
mindenkinek van istene
és mindenki csalódik

csalódtam én is istenemben
megcsaltam én is így vagyunk
ő halhatatlan amíg én élek
csak addig aztán meghalunk
nincs két isten a nagyvilágon
egyforma kettő nincs sehol
nincs pástör sem egyforma kettő
és nincs egyforma két akol

olyan sincs aki tegnap ez volt
és mára kelve is maradt
a változó változást éljük
s mint jézus tette a halat
úgy osztjuk szét a hiteinket
kinek sok jut kinek kevés
és lesz akinek nem marad

s mert boldogok ők nagy hitükben
s mert hittel hiszik: nem hiszünk
jussul övék a csönd a béke
a nirvána a nem leszünk

vers csörgőről

még nem lázadó és elégedetlen
pólyában államalkotó
tisza pelenka puha bölcső
boldog anyatej és fej tudatlan
de csörgőt kaptam és csörögni kezdtünk
a csörgő is és én hogy túlkiálttam
s a zajjal így szép magam eljegyeztem

hogy meghallgasson kovilj újvidék
hogy elhallgassak mégis budapesten
hogy éhes legyek bécsben éhesek közt
hogy aztán első csókot adjon róma
hogy szabadkán a szárnyam próbálgassam
hogy búcsúzni kezdjek szegeden

hogy azt higgyem hogy ismét megszülettem
mert csörgőt kaptam és csörögni kezdtünk
a csörgő is és én hogy túlkiálttam
már vén lázadó és elégedetlen

vissza koviljra vissza nem születni
szép fehér semmi volna életem
a csörgő nem csörögne hallgatnék én is
és nem lázadva és elégedetten

tavas elvtársnőhöz

szép kisasszony elvtársnő tavasz
ma feltámadt egy vén légy a szobámban
kissé támolgott aztán szárnyat bontott
és megfürdött a langyos napsugárban
ügyetlenül

bizony kisasszony elvtársnő tavasz
a kályhát még én tűzpirosra gyújtom
s a karosszékből bolond légy azt hiszi
őt kergetném ha két karom kinyújtom
ügyetlenül

szép kisasszony elvtársnő tavasz
duruzsol a kályha zümmögünk
s ha imbolygunk még tétovázva
szárnyunkat bontjuk repülünk
ügyetlenül

bizony kisasszony elvtársnő tavasz
egyetlenegy légy egyedül
halálig hinné hogy túléli mégis
és az üvegre vagy az ágyra dül
hitetlenül

vén pad meséje

én már csak vén pad nevetek
az ifjú fákon itt mögöttem
ők még nem tudják

tüzelő leszel fiam mondanám
bútor leszel vagy talicska
talpfa láda vagy villanyoszlop
vagy irigy vén pad a ligetben

szegény buta szerelmes lombos
jegenyék tölgyek gesztenyék
akácok hársak zöldellő fenyők
létra lesztek csak meszelőrúd
padlódeszka vessző vagy husáng
karó vagy nyárs talán bitófa
vagy gyalázatos áruló tönk
melyen a többi felhasítják

én már irigy pad a ligetben
azt hogy tavasz van nevetem
és siratom azt hogy tavasz van